

Em vull fixar sobretot en una platja que és paradigma i metàfora del nostre país. Castell, la platja i el paratge, salvats de l'especulació gràcies a un referèndum municipal, estan ara a mans de les glòpades d'estiuejants que omplen la sorra i les pinedes veïnes, dormint-hi, banyant-s'hi, fumant-hi. I dinant en un aparcament –cosa que mai no havia vist– tan polsós com una tarda de duel en un *western*. Al meu parer ni és sostenible, ni potser tampoc no és lògic ni necessari. L'ecotaxa que es paga per l'aparcament hauria de ser molt més alta del que és, i la pressió sobre les rulots hauria de ser menys indulgent. A la barraca d'en Dalí, ja al bosc, camí de Cala Sanjà, li han sortit tants amics que fins i tot algun s'hi queda a dormir. Servituds necessàries; peatges que ens sortiran cars. Però sempre ens queda la tardor, el paradís de les platges.

Si els aparcaments que voregen les platges són plens és que les carreteres han estat plenes un moment o altre. Aquest juny passat hem estrenat el desdoblament de la C-31, que va des de Palamós a Platja d'Aro, travessant el municipi de Sant Antoni i el de Calonge; s'ha aconseguit així enllestir uns quants graus més d'allò que s'ha consensuat d'anomenar l'Anella de les Gavarres. Vivim temps difícils, estranys. De desistiment i d'indignació. No seré pas jo qui en discuteixi la conveniència, però sí que en qüestiono la dimensió. El nus de vies que conflueixen amb els ponts

a Palamós i a Platja d'Aro són faraònics, sí; però no tan sols això: més que d'una altra cosa, els qualificaria d'inaappropriats. No s'adiuen amb nosaltres; potser s'adiuen amb els cotxes, sí, però de ben segur que poc tenen a veure amb nosaltres. I ja sé que això és només una percepció i una impressió personals, però crec que l'Empordà mereixia una cosa més adequada a la seva idiosincràsia (disculpeu la parauleta, però és que em venia bé). Només això.

LA GARROTXA

joan sala

Nou Centre de Documentació | Una de les col·leccions particulars més importants del país especialitzada en temes d'art dels segles XIX i XX és la de Ramon Arús, de Barcelona, que ha signat un conveni amb l'Ajuntament d'Olot pel qual cedeix el seu fons a la ciutat per un termini de deu anys. A més de molts llibres, hi ha revistes i catàlegs d'una gran especialització, tots els quals passaran a formar part del Centre de Documentació que s'ubicarà en breu en unes dependències de l'edifici de l'Hospici i que serà gestionat per l'Observatori del Paisatge –que ja disposa d'un considerable fons documental– i el futur Museu del Paisatge de Catalunya. El Centre serà un

punt de referència obligat en la relació entre el paisatge i l'art, amb vocació de convertir-se en capdavanter a nivell europeu. Ha estat una notícia que s'ha produït al final de la legislatura socialista, que acaba amb una molt bona nota pel que fa a política cultural.

Polítiques erràtiques | Pocs dies abans de començar el festival de creació contemporània PNRMica 60:1 la Conselleria de Cultura no havia ni respost a la petició de suport econòmic, al qual s'havia compromès, com en les deu edicions anteriors. Es van haver de canviar propostes emparaulades ja que l'Ajuntament d'Olot es va veure obligat a fer-se càrrec de les despeses, tot i que des de la Conselleria consideraven que era «un festival estratègic», amb assistència de programadors de diferents països. De l'edició d'enguany cal esmentar el macroespectacle que es podia veure des de dalt del volcà Montsacopa, format per 60 intervencions que es feien en diferents llocs de la ciutat, amb una resposta ciutadana que va superar les expectatives. Un concert de Carles Santos des de dins del cràter va fer de cloenda. No hi ha relació, sovint, entre les promeses i les actuacions dels polítics.

Els ajuntaments comarcals | La constitució dels nous ajuntaments de la comarca, amb una majoria de CiU, ha estat notícia, com arreu del país. Amb una abstenció global del 34,7%, Con-

>> *L'autovia entre Palamós i Platja d'Aro s'estén al llarg de 13 quilòmetres.*

ACN - XAVIER PI

>> *Observant l'espectacle del Festival PNRMica 60:1 des de dalt del volcà Montsacopa.*

TEATRE PRINCIPAL D'OLOI

vergència i Unió ha guanyat en 15 dels 21 municipis garrotxins, entre els quals hi ha la ciutat d'Olot –que ha canviat de color polític després de tres legislatures seguides governada per socialistes– o feus del PSC com les Preses, on aquest partit havia estat hegemònic. Ara els socialistes governen en tres poblacions: Beuda, Sales de Llierca i Tortellà, i en tres més el govern és d'ERC: Riudaura, Sant Jaume de Llierca i Santa Pau. En sis poblacions només es va presentar una sola candidatura: Besalú, Maià de Montcal, Montagut-Oix, Sales de Llierca, Sant Ferriol i Sant Joan les Fonts; una mostra de desencís que no s'havia observat en altres conteses. A Olot ha augmentat en vots, a més dels convergents, la xenòfoba PxC, que ha passat d'un a dos regidors. ERC manté els dos que tenia, el PP per ben poc es queda sense representació, i quatre de les nou llistes han quedat al carrer: ECV-EUiA-E, Alternativa per la Garrotxa, Solidaritat Catalana i Nova Catalunya Independent, que han dividit el vot d'una manera escandalosa. Ara cal desitjar a tots els alcaldes i regidors encert en la tasca municipal, que ben segur que no serà fàcil.

>> *Lluís Sacrest, exalcalde d'Olot, signant el conveni amb Ramon Arús.*

AJUNTAMENT D'OLOT

EL GIRONÈS

Dani Vivern

Ja que ho tenim, gaudim-ne | Sí: alguns ajuntaments han estirat més el braç que la màniga durant els anys previs a la crisi. La inèrcia d'una bonança amb caducitat previsible però ignorada va embrancar-los en projectes d'envergadura, alguns d'útils, potser ajornables, i altres de decididament inútils i superflus. Certs municipis, amb més seny, van anar arranjant a poc a poc el seu terme, mentre que el d'altres ha estat transformat de forma dramàtica per la imposició d'unes obres o d'uns serveis d'abast intercomarcal o fins i tot internacional. S'ha fet de tot, i pertot.

El cas és que ara, al Gironès, la majoria de municipis –amb deute o no presenten –més enllà de gustos o preferències estètiques– un aspecte rejuenit, adaptat als temps, i llueixen equipaments de tota mena: vies verdes, teatres, poliesportius, centres polivalents, llars d'avis i molts altres serveis que potser no eren d'immediata necessitat, però aquí els tenim. I esperem que per molt de temps. Ara es tracta d'aprofitar-los, de fer-los útils al cent per cent. I per això cal donar-los a conèixer. No voldria fer enfadar per omissió els altres 26 municipis de la comarca, però permeteu-me que en posi d'exemple un que és el que conec millor: Bescanó. Proper a Girona,

però allunyat alhora, el poble s'ha anat dotant d'espais socials, lúdics, esportius i culturals. Tot i que es troba a la ratlla dels 4.000 habitants, té un dinamisme i una capacitat d'atracció molt importants. La seva festa major és de les més freqüentades pel jovent de la contrada. El seu nou teatre ofereix una programació –inclosa dins el Temporada Alta– de qualitat i atractiu indiscutibles. Té una quina natalenca que atreu milers de visitants. I té encants naturals –fonts, deveses, ribera fluvial i bosc abundant– escampats pel seu territori municipal, un dels més extensos de la demarcació de Girona.

Molt bé. Ara plantejem-nos si coneixem realment Bescanó. I, igualment, si coneixem Sant Julià de Ramis, i les magnífiques vistes des de dalt del seu castell i poblat ibèric, ara ben arranjat i senyalitzat; o si hem baixat al fons del volcà de la Crosa, entre Estanyol, Sant Dalmai i Salitja, segurament el cràter més gran d'Europa. Hem passejat mai per la plana del Ter, cap a Sobrànigues, entre Flaçà i Sant Jordi Desvalls? Quant de temps fa que no visitem les gorgues de Canet d'Adri?

Potser sí que hem gastat molt –massa, a vegades– per fer atractiu el territori, per oferir-hi serveis, per restaurar-ne monuments i fer-ne més notori el paisatge, sovint degradat i forçat a ser el que no hauria de ser. Però ja està fet. I tot el que sigui inversió en aquest sentit és bo, perquè en direm bé a la llarga si ho sabem aprofitar. Gaudim-ne. I preservem-ho.

>> *El Ter a l'antic pas de la Barca a Bescanó.*

DANI VIVERN